

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wyrokiem wydanym w dniu 2 lipca 2015 roku w sprawie z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w R. przeciwko M. M. w punkcie 1. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 603,51 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2014 roku do dnia zapłaty; w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałej części; w punkcie 3. nadał wyrokowi w pkt. 1. rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie kwoty 141,92 zł bez odsetek ustawowych; w punkcie 4. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 147,54 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy wskazał, iż strony zawarły umowę o świadczenie usług przesyłowych i sprzedaż energii elektrycznej. Zgodnie z postanowieniami umownymi, powód zobowiązał się do świadczenia usługi przesyłowej i dostarczania energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego przy ulicy (...) w Ł.. Pozwana zobowiązała się do uiszczania należności za usługę przesyłową oraz dostarczaną energię elektryczną. Powód w dniu 10 kwietnia 2013 r. wystawił pozwanej fakturę Vat nr (...) za dostarczaną energię elektryczną na kwotę 2.285,96 zł, z terminem płatności na dzień 23 kwietnia 2013 r. Jednocześnie w tejże fakturze wyliczył przewidywaną należność na dalszy okres, w tym kwotę 416,86 zł za okres od 8 kwietnia 2013 r. do 23 maja 2013 r., nr blankietu 097, wyznaczając termin płatności tej kwoty na dzień 23 maja 2013 r. Pozwana pismem z dnia 15 maja 2013 r. wystąpiła o zawarcie porozumienia obejmującego zadłużenie z tytułu zużycia energii elektrycznej w kwocie 4009,45 zł, wyliczone na dzień 14 maja 2013 r. Powód wyraził zgodę żądając uiszczenia pierwszej wpłaty w kwocie 669,56 zł, która została przez pozwaną dokonana. Porozumieniem z dnia 27 maja 2013 r. objęto należności wymagalne do dnia 23 kwietnia 2013 r. w kwocie 3340 zł zobowiązując pozwaną do spłaty długu w pięciu ratach w wysokości 668 zł każda, w okresie od dnia 27 czerwca 2013 r. do dnia 27 października 2013 r. Ustalono, że w przypadku braku zapłaty którejkolwiek z rat w terminie porozumienie traci moc, a całe nieuregulowane zadłużenie staje się natychmiast wymagalne. Licznik poboru energii został zdemontowany w dniu 29 maja 2013 r. ze stanem L1- (...) i (...). W dniu 3 czerwca 2013 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT (...) stanowiącej rozliczenie końcowe, uwzględniając w/w stan licznika i obejmujące należność za okres od dnia 8 kwietnia 2013 r. do dnia 29 maja 2013 r. Wyliczono, że pozwana w tym okresie zużyła energię elektryczną za kwotę 488,10 zł. Do wyniku rozliczenia wliczono kwotę 416,86 zł, której termin płatności upłynął w dniu 23 maja 2013 r. i której pozwana nie uiszczała w tymże terminie, pomniejszając o kwotę należną. Różnicę wynoszącą 71,24 zł pozwana zapłaciła w dniu 3 czerwca 2013 r. Jednocześnie powód wskazał, iż kwota 416,86 zł z terminem płatności na 23 maja 2013 r. nie została zapłacona. Pozwana zleciła przelew pierwszej raty wskazanej w porozumieniu na kwotę 668 zł w dniu 5 lipca 2013 r. w sklepie (...). Pismem z dnia 9 lipca 2013 r. powód wezwał pozwaną do spłaty kwoty 3.088,86 zł, na które w części składało się zadłużenie objęte porozumieniem tj. 2.672 zł, a w części wynikające z prognozy wskazanej w fakturze (...) tj. 416,86 zł. Pozwana ustaliła wówczas w rozmowie z pracownikiem powoda, że wezwanie było omyłkowe, że należności objęte są zawartym wcześniej porozumieniem i ma je w dalszej części realizować. Pozwana uiszczala należności zgodnie z harmonogramem wpłat. W dniu 21 lutego 2014 r. powód wystawił pozwanej notę obciążeniową na kwotę 141,92 zł. Pozwana uznała roszczenie w zakresie tej kwoty.

W opisanych wyżej okolicznościach Sąd Rejonowy uznał roszczenia powoda za zasadne w części. Sąd Rejonowy ustalił, że pozwana nie uregulowała długu w stosunku do powoda na kwotę 416,86 zł. Sąd ten wskazał, iż w fakturze stanowiącej rozliczenie końcowe kwota wynikająca z faktycznego zużycia energii elektrycznej wynosiła sumę kwot 416,86 zł i 71,24 zł tj. 488,10 zł. W ocenie Sądu to, iż powód nie wskazywał kwoty 416,86 zł ponownie do zapłaty wynikało z faktu, iż wskazał ją już do zapłaty we wcześniejszej fakturze i ponowne jej fakturowanie byłoby błędem. Zasądzona na rzecz powoda kwota 603,51 zł obejmuje kwotę 416,86 zł wraz z odsetkami wyliczonymi od tej kwoty oraz kwotę 141,92 zł. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., jako datę początkową ich naliczania przyjmując dzień następujący po doręczeniu pozwanej odpisu pozwu. Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 100 k.p.c.

Opisany wyrok zaskarżyła apelacją pozwana w części zasądzającej w punkcie 1. na rzecz powoda kwotę 461,59 zł oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Skarżąca podniosła zarzuty naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

a) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i niewskazanie w treści uzasadnienia wydanego wyroku, w oparciu o jakie dowody Sąd Rejonowy ustalił istnienie wierzytelności, a także poprzez niedokonanie oceny materiału dowodowego, mimo iż pozwana kwestionowała wyliczenia powoda;

b) art. 231 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i przyjęcie domniemania faktycznego, polegającego na założeniu, iż należności ujęte w fakturach prognozowanych są równe należnościom wynikającym z faktycznego zużycia energii elektrycznej, podczas gdy prognoza ze swej istoty zakłada hipotetyczne wyliczenie zużycia prądu i pozostaje bez żadnego związku z ostateczną ilością zużytej energii elektrycznej;

c) art. 232 zd. pierwsze k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie za udowodnione okoliczności podanych przez powoda, mimo iż nie zostały przedstawione dowody wskazujące na ilość zużytej energii elektrycznej i wysokość należności;

d) art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i wydanie wyroku zasądzającego w sytuacji w której w aktach sprawy nie znajduje się faktura będąca podstawą dochodzonego roszczenia i oparcie rozstrzygnięcia na prognozach zużycia energii elektrycznej w sytuacji, w której prognoza nie pokrywała się z faktycznym zużyciem.

Ponadto skarżąca podniosła naruszenie przepisu prawa materialnego – art. 6 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przerzucenie na pozwaną obowiązku wykazywania nieprawdziwości twierdzeń powoda, podczas gdy to powód powołuje się na okoliczności dla niego istotne (istnienie i wysokość należności za dostawę prądu) i powinien je udowodnić.

Wskazując powyższe zarzuty, skarżąca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa co do dalszej kwoty 461,59 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu. Ponadto skarżąca wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia Sądu Rejonowego co do stanu faktycznego sprawy i przyjmuje je za własne.

Za bezzasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie elementy wskazane w tym przepisie. Sąd Rejonowy przedstawił ustalenia dotyczące stanu faktycznego sprawy, jednocześnie wskazując w oparciu o jakie dowody poczynił te ustalenia. W końcowej części uzasadnienia wskazano przyczyny oddalenia wniosku dowodowego strony pozwanej. Uzasadnienie zawiera także wyczerpujące wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku i przytacza zastosowane przepisy. Należy wskazać, iż zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem, zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być skuteczny jedynie wyjątkowo, gdy uchybienia przy sporządzaniu uzasadnienia nie pozwalają na dokonanie kontroli instancyjnej orzeczenia. W niniejszej sprawie uchybienia takie nie miały miejsca. Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, jakoby w uzasadnieniu nie wskazano dowodów będących podstawą ustalenia istnienia dochodzonych w niniejszym postępowaniu wierzytelności. Po każdej

części ustaleń faktycznych, Sąd wymienił dowody, w oparciu o które poczynił te ustalenia, w tym również dowody w postaci faktur znajdujących się na kartach 14 oraz 50-51 akt, potwierdzające istnienie spornej wierzytelności.

Pozostałe zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 231 k.p.c., art. 232 zd. pierwsze k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. opierają się na błędnym założeniu skarżącego, iż Sąd poczynił ustalenia co do należności w wysokości 416,86 zł w oparciu o fakturę „prognozowaną”, która nie odzwierciedlała rzeczywistego zużycia energii przez pozwaną. W tym miejscu należy wskazać, iż końcowego rozliczenia z pozwaną za okres od 8.04.2013 r. do 29.05.2013 r. powód dokonał w fakturze (...) (k. 50-51). Jednocześnie przedstawił szczegółowe rozliczenie zużycia energii za ten okres, wskazując, iż kwota wynikająca z tego zużycia wyniosła 488,10 zł, a zatem była wyższa od wcześniejszej prognozy za okres od 8 kwietnia 2013 r. do 23 maja 2013 r. wskazanej w fakturze (...) na kwotę 416,86 zł (nr blankietu 097). Kwota wskazana w fakturze stanowiącej rozliczenie końcowe wystawionej w oparciu o rzeczywiste zużycie energii, tj. 488,10 zł obejmuje zatem kwotę wynikającą z prognozy (416,86 zł) oraz dopłatę w wysokości 71,24 zł. Pozwana uiściła tylko tę dopłatę, natomiast nie zapłaciła kwoty wynikającej z prognozy. Mając na uwadze powyższe rozważania, nie sposób zgodzić się ze skarżącym, jakoby dochodzona wierzytelność wynikała tylko z prognozy zakładu energetycznego. Kwota ta bowiem zawierała się w kwocie wyliczonej w oparciu o faktyczne zużycie. Z kwoty wskazanej w końcowym rozliczeniu pozwana nie uiściła kwoty 416,86 zł, którą to kwotę powinna była uiścić zgodnie z fakturą (...) do dnia 23 maja 2013 roku. Wskazane zarzuty naruszenia prawa procesowego są zatem bezzasadne. Sąd Rejonowy nie dokonywał bowiem ustaleń faktycznych na podstawie domniemania faktycznego, ale w oparciu o dowody znajdujące się w aktach sprawy. Wbrew twierdzeniom skarżącego, powód wykazał swoje roszczenie, a faktury stanowiące jego podstawę są w aktach sprawy.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 6 k.c. Sąd wydał rozstrzygnięcie w oparciu o dowody zaoferowane przez strony. Na pozwanej nie ciążył obowiązek „wykazywania nieprawdziwości twierdzeń powoda”, ale kwestionując należności wynikające z faktur (...), powinna się do nich odnieść. Dowody te znajdują się w aktach sprawy i strona miała do nich dostęp w toku postępowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W tej sytuacji należało nałożyć na pozwaną jako przegrywającą postępowanie apelacyjne obowiązek zwrotu wszystkich kosztów poniesionych przez przeciwnika w tym postępowaniu. Koszty te obejmowały kwotę 60 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika, ustaloną w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (t. j. Dz. U. 2013 r., poz. 490).